

oskarżonego z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

P. K.

oskarżonego z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.; art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.; art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.; art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

J. K. (1)

oskarżonego z art. 228 § 3 k.k.; art. 228 § 3 k.k.; art. 228 § 3 k.k.; art. 228 § 3 k.k.

J. K. (2)

oskarżonego z art. 228 § 3 k.k.

A. H.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. i obrońcę S. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt **IV K 139/08**

uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych:

1. S. R. w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII;
2. T. J. w punkcie VIII za wyjątkiem rozstrzygnięcia wskazanego w punkcie XXXIII aktu oskarżenia;
3. L. K. w punkcie XVI;
4. P. W. w punkcie XVII;
5. P. K. w punkcie XVIII;
6. J. K. (1) w punkcie XIX;
7. J. K. (2) w punkcie XX;
8. A. H. w punkcie XXI

a także rozstrzygnięcia zawarte w punktach XXII, XXIII, XXIV, XXV - w części dotyczącej wydatków związanych z uniewinnieniem T. J. od popełnienia przestępstwa zarzuconych mu w punktach XXXVII, XLI aktu oskarżenia oraz w punktach XXVI i XXVII i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

1. **S. R.** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 87 §1 k.k.s. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. (pkt I aktu oskarżenia), art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 87 §1 k.k.s. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. (pkt II aktu oskarżenia), art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 87 §1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. (pkt III aktu oskarżenia), art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 87 §1 k.k.s. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. w zb. z art. 63 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. (pkt IV aktu

oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt V aktu oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt VI aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt VII aktu oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt VIII aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt IX aktu oskarżenia), art. 270 § 1 k.k. (pkt X aktu oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt XI aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XII aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XIII aktu oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt XIV aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XV aktu oskarżenia), art. 270 § 1 k.k. (pkt XVI aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XVII aktu oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt XVIII aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XIX aktu oskarżenia), art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. (pkt XX aktu oskarżenia), art. 90 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. (pkt XXI aktu oskarżenia), art. 284 § 1 k.k. (pkt XXII aktu oskarżenia), art. 258 § 1 k.k. (pkt XXIII aktu oskarżenia);

2. **T. J.** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 229 § 3 k.k. (pkt XXXIII aktu oskarżenia), art. 270 § 1 k.k. (pkt XXXIV aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XXXV aktu oskarżenia), art. 270 § 1 k.k. (pkt XXXVI aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XXXVII aktu oskarżenia), art. 270 § 1 k.k. (pkt XXXVIII aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XXXIX aktu oskarżenia), art. 229 § 3 k.k. (pkt XL aktu oskarżenia), art. 258 § 1 k.k. (pkt XLI aktu oskarżenia);

3. **L. K.** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LX aktu oskarżenia), art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXI aktu oskarżenia), art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXII aktu oskarżenia);

4. **P. W.** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 87 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXIII aktu oskarżenia);

5. **P. K.** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXX aktu oskarżenia), art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXXI aktu oskarżenia), art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXXII aktu oskarżenia), art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (pkt LXXIII aktu oskarżenia);

6. **J. K. (1)** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 228 § 3 k.k. (pkt XC aktu oskarżenia), art. 228 § 3 k.k. (pkt XCI aktu oskarżenia), art. 228 § 3 k.k. (pkt XCII aktu oskarżenia), art. 228 § 3 k.k. (pkt XCIII aktu oskarżenia);

7. **J. K. (2)** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 228 § 3 k.k. (pkt XCIV aktu oskarżenia);

8. **A. H.** został oskarżony o popełnienie przestępstwa z: art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. (pkt XCVI aktu oskarżenia).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 lutego 2012 r. sygn. akt IV K 139/08:

I. oskarżonego S. R. uniewinniono od popełnienia czynów zarzuconych w pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXII i XXIII oskarżenia;

II. oskarżonego S. R. uznano za winnego tego, że w dniu 23 lipca 2002 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. wprowadził w błąd właściwy miejscowo Urząd Celny deklarując import przez firmę (...) z R. 2.004 opakowań słoików szklanych, w których ukryto nieustaloną ilość wyrobów akcyzowych w postaci papierosów nieustalonej marki sprowadzając je na polski obszar celny bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy i naraził w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności celnej oraz podatku akcyzowego i VAT w nieustalonej kwocie, które to uszczuplenia spowodował, przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. zakwalifikowano ten czyn z art. 87 § 1 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. (Dz.U z

1999 r. nr 83 poz.930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) i za to na podstawie art. 7 § 2 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz.930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz.1199) w zw. art. 63 § 2 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. (Dz.U. z 1999 i. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) wymierzono oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200złotych;

III. oskarżonego S. R. uznano za winnego tego, że w dniu 23 lipca 2002 r. w G., udzielił A. K. pełniącemu jako funkcjonariusz Urzędu Celnego funkcję publiczną korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 5.000 USD w zamian za umożliwienie nielegalnego wprowadzenia na polski obszar celny wyrobów tytoniowych ukrytych w towarze importowym firmy (...) i spowodowania w ten sposób uszczuplenia należności celno-podatkowych na szkodę Skarbu Państwa, czyn ten zakwalifikowano z art. 229 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego S. R. uznano za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2002 r. w M. działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. i T. K. wprowadził w błąd właściwy miejscowo Urząd Celny deklarując import przez firmę (...) z U. dwóch kontenerów z zawartością kwasu stearynowego, w których ukryto wyroby akcyzowe w postaci papierosów marki , (...) w łącznej ilości 5.931.200 sztuk sprowadzając je na polski obszar celny bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy i naraził w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie należności celnej w kwocie nie mniejszej niż 442.589,80 zł oraz podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 11.226.530,00 zł i podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż 2.599.828,00 zł, przy czym spowodował dużej wartości uszczuplenie należności celnej w kwocie nie mniejszej niż 221.294,90 zł, podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 5.613.265,00 zł i podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż 1.299.914,00 zł, przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. zakwalifikowano czyn ten z art. 87 § 1 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zb. z art. 63 § 2 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. art. 7 § 1 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz.930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz.930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) i za to na podstawie art. 7 § 2 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) wymierzono oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych;

V. oskarżonego S. R. uznano za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2002 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. i T. K. usunął spod dozoru celnego kontener z deklarowaną zawartością kwasu stearynowego zawierający w rzeczywistości papierosy m-ki (...) w ilości 2.965.600 sztuk, przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. zakwalifikowano czyn ten z art. 90 § 1 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) i za to na podstawie art. 90 § 1 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) skazano oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych;

VI. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. Dz 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 39 § 2 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. Z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 39 § 1 k.k.s. (Dz.U. z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) połączono wymierzone oskarżonemu S. R. jednostkowe kary pozbawienia wolności

i jednostkowe kary grzywny i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych;

VII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz. 930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu S. R. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16 lipca 2003 r. do dnia 22 listopada 2004 r.;

VIII. oskarżonego T. J. uniewinniono od popełnienia czynów zarzuconych w pkt XXXIII, XXXVII i XLI oskarżenia;

IX. oskarżonego T. J. uznano za winnego tego, że w nieustalonym czasie wiosną 1999 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. użył jako autentycznych podrobionych dokumentów opiewających na firmę(...) spółka z o.o. w postaci upoważnienia do działań w formie przedstawicielstwa bezpośredniego dla Agencji (...), odpisu z rejestru handlowego, zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej w ten sposób, iż przekazał je J. T. i J. M. celem wykorzystania przy odprawie celnej, czyn ten zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

X. oskarżonego T. J. uznano za winnego tego, że w nieustalonym czasie wiosną 1999 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. udzielił J. T. i J. M. pełniącym jako funkcjonariusze Urzędu Celnego funkcję publiczną korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 USD w zamian za ułatwienie nielegalnego wprowadzenia na polski obszar celny nieustalanej ilości spirytusu ukrytego w towarze importowym firmy (...) -ka" spółka z o.o. i spowodowania w ten sposób uszczuplenia należności celno- podatkowych na szkodę Skarbu Państwa, czyn ten zakwalifikowano z art. 229 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego T. J. uznano za winnego tego, że w czerwcu 2001 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. użył jako autentycznych podrobionych dokumentów opiewających na firmę (...) w postaci upoważnienia do działań w formie przedstawicielstwa bezpośredniego dla Agencji (...), odpisu z rejestru handlowego, zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej w ten sposób, iż przekazał je T. K. celem wykorzystania przy odprawie celnej, czyn ten zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego T. J. uznano za winnego tego, że w październiku 2002 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. użył jako autentycznych podrobionych dokumentów opiewających na firmę (...) spółka z o.o. w postaci upoważnienia do działań w formie przedstawicielstwa bezpośredniego dla Agencji (...), odpisu z rejestru handlowego, zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, decyzji w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej w ten sposób, iż przekazał je T. K. celem wykorzystania przy odprawie celnej, czyn ten zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego T. J. uznano za winnego tego, że w październiku 2002 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. udzielił J. T. pełniącemu jako funkcjonariusz Urzędu Celnego funkcję publiczną korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 PLN w zamian za ułatwienie nielegalnego wyprowadzenia z polskiego obszaru celnego wyrobów tytoniowych ukrytych w towarze eksportowym firmy (...) oraz tego, że w nieustalonym czasie wiosną 2003 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. udzielił J. T. pełniącemu jako funkcjonariusz Urzędu Celnego funkcję publiczną korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 USD w zamian za dokonanie odprawy celnej końcowej i narażenie przez to Skarbu Państwa na uszczuplenie należności celno-podatkowych, każdy z tych czynów zakwalifikowano z art. 229 § 3 k.k. i uznając, że stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. skazano oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączono wymierzone oskarżonemu T. J. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

XV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. J. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby;

XVI. oskarżonego L. K. uniewinniono od popełnienia czynów zarzuconych w pkt LX, LXI, LXII oskarżenia;

XVII. oskarżonego P. W. uniewinniono od popełnienia czynu zarzuconego w pkt LXIII oskarżenia;

XVIII. oskarżonego P. K. uniewinniono od popełnienia czynów zarzuconych w pkt LXX, LXXI, LXXII i LXXIII oskarżenia;

XIX. oskarżonego J. K. (1) uniewinniono od popełnienia czynów zarzuconych w pkt XC, XCI, XCII i XCIII oskarżenia;

XX. oskarżonego J. K. (2) uniewinniono od popełnienia czynu zarzuconego w pkt XCIV oskarżenia;

XXI. oskarżonego A. H. uniewinniono od popełnienia czynu zarzuconego w pkt XCVI aktu oskarżenia;

XXII. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. (Dz.U z 1999 r. nr 83 poz.930 z późn. zm., ostatnia zmiana - Dz.U. z 2005 r. nr 143 poz. 1199) orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa 2.965.600 sztuk papierosów marki (...) przechowywanych w magazynie (...) w G. poz. księgi magazynowej (...);

XXIII. na podstawie art. 232 § 1 i 2 k.p.k. orzeczono sprzedaż bez przetargu za pośrednictwem odpowiedniej jednostki handlowej kontenerów: (...) (zatrzymanego w dniu 2 października 2003r. na terenie posesji P. B., (...) gm. K.) i (...) (przechowywanego w (...) w G. pod pozycją (...) księgi magazynowej) i uzyskaną kwotę pieniężną przekazano do depozytu sądowego;

XXIV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art.630 k.p.k. zasądzone od oskarżonego S. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, za wyjątkiem wydatków związanych z oskarżeniem w części uniewinniającej, którymi obciążono Skarb Państwa, wymierzając mu opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 12.400 złotych;

XXV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art.630 k.p.k. zasądzone od oskarżonego T. J. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, za wyjątkiem wydatków związanych z oskarżeniem w części uniewinniającej, którymi obciążono Skarb Państwa, wymierzając mu opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 300 złotych;

XXVI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu związanymi z oskarżeniem L. K., P. W. i P. K. obciążono Skarb Państwa, zasądzając na rzecz każdego z tych oskarżonych kwotę brutto 7.911,36 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z wyboru;

XXVII. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu związanymi z oskarżeniem J. K. (1), J. K. (2) i A. H. obciążono Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Prokuratury Okręgowej w G., który zaskarżył w/w wyrok na niekorzyść oskarżonego:

- S. R. w odniesieniu do punktu I,
- T. J. w odniesieniu do punktu VIII w zakresie uniewinnienia od popełnienia przestępstw zarzuconych w punktach XXVII i XLI aktu oskarżenia,
- L. K. w odniesieniu do punktu XVI,
- P. W. w odniesieniu do punktu XVII,
- P. K. w odniesieniu do punktu XVIII,

- J. K. (1) w odniesieniu do punktu XIX,
- J. K. (2) w odniesieniu do punktu XX,
- A. H. w odniesieniu do punktu XXI.

Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść w postaci ustalenia, iż w sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, które rozstrzygane na korzyść oskarżonych prowadzą do uznania, że oskarżony:

- S. R. nie dopuścił się popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXII i XXIII aktu oskarżenia;
- T. J. nie dopuścił się popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach XXXVII i XLI aktu oskarżenia;
- L. K. nie dopuścił się popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach LX, LXI i LXII aktu oskarżenia;
- P. W. nie dopuścił się popełnienia przestępstwa zarzuconego mu w punkcie LXIII aktu oskarżenia;
- P. K. nie dopuścił się popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach LXX, LXXI, LXXII i LXXIII aktu oskarżenia;
- J. K. (1) nie dopuścił się popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach XC, XCI, XCII i XCIII aktu oskarżenia;
- J. K. (2) nie dopuścił się popełnienia przestępstwa zarzuconego mu w punkcie XCIV aktu oskarżenia;
- A. H. nie dopuścił się popełnienia przestępstwa zarzuconego mu w punkcie XCVI aktu oskarżenia.

Wniósł o uchylenie wyroku w punktach I, VIII (w zakresie uniewinnienia od czynów zarzuconych w punktach XXXVII i LXI aktu oskarżenia), XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację wniósł także obrońca oskarżonego S. R., zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej punktu II, III, IV i V przedmiotowego orzeczenia, któremu zarzucił:

1. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie, nie dających się usunąć wątpliwości, na niekorzyść oskarżonego S. R. i w efekcie uznanie go za winnego popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach XI, XIII oraz XX i XXI aktu oskarżenia;
2. w wyniku naruszenia powyższych przepisów błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż oskarżony S. R. dopuścił się popełnienia przestępstw zarzuconych mu w punktach XI, XIII oraz XX i XXI aktu oskarżenia.

Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie odmiennie co do istoty przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów, wymienionych w punktach XI, XIII oraz XX i XXI aktu oskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Nie można obecnie uznawać wniesionych środków odwoławczych za zasadne. Ich wniesienie przy stwierdzeniu Sądu I instancji (dalej sąd meriti) na temat zaistnienia możliwości wyłączenia swobody wypowiedzi przez świadka T. K. (a nawet i innych świadków) jest zasadniczym powodem uchylenia przez Sąd odwoławczy wyroku sądu meriti w zaskarżonej apelacjach części.

Na wstępie rozważań przypomnieć należy, że wyrok sądu meriti, zaskarżony został apelacjami przez obrońcę oskarżonego S. R., (z respektowaniem towarzyszącego mu grawamen – dotyczącym kierunku zaskarżenia odnośnie tych jego punktów, w których przypisano oskarżonemu zawinienie w popełnieniu zarzuconych mu przestępstw) oraz Prokuratora Okręgowego w G., który co wymaga podkreślenia złożył go na niekorzyść oskarżonych S. R., T. J., L. K., P. W., P. K., J. K. (1), J. K. (2), A. H. z wyraźnym wskazaniem, których rozstrzygnięć jego skarga apelacyjna dotyczy. Wskazanie na powyższe w przypadku apelacji prokuratora ma takie znaczenie, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonych poza określonym przez skarżącego zakresem zaskarżenia.

Od razu zwrócenia uwagi wymaga, że obecnie wydane w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia nie naruszają reguły reformationis in peius, gdy porówna się je z rozstrzygnięciami zawartymi w wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15 marca 2007r. w sprawie IIK 212/04.

Zwrócenia uwagi wymaga także i to, że co do oskarżonych S. R. i T. J. nie ma zastosowania rozwiązanie prawne przewidziane w art. 435 k.p.k., bowiem prokurator nie zaskarżył wyroku co do przestępstw zarzuconych w pkt. XXXVIII i XXXIX aktu oskarżenia a sąd meriti w pkt. XII i XIII zaskarżonego wyroku ustalił, że przestępstw tych oskarżony T. J. dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z P. S.. Należy wskazać również, że ten apelujący w tirecie 2 zarzutów apelacji dotyczącym pkt. VIII wyroku wskazał, że ogranicza go do rozstrzygnięć zawartych w pkt. XXXVII i XLI aktu oskarżenia, co oznacza, że nie zaskarżył tego punktu wyroku odnośnie pkt. XXXIII aktu oskarżenia a od którego także w tym punkcie wyroku uniewinniono oskarżonego T. J.. Podkreślenia wymaga też, że w tym tirecie, w odniesieniu do pkt. VIII autor apelacji wskazał na pkt. XXVII aktu oskarżenia a w jej wnioskach na pkt. XXXVII. Gdy zważy się, że ten punkt aktu oskarżenia nie dotyczy oskarżonego T. J. można uznać ten błędny zapis za zwykłą omyłkę pisarską, której Sąd odwoławczy nie mógł poprawić, gdyż została popełniona w piśmie procesowym a do niego nie ma zastosowania rozwiązanie przewidziane w art.105§1 k.p.k.

Po tym wprowadzeniu do rozważań wskazania wymaga, że w rozpoznawanej sprawie, zdaniem sądu meriti środkiem dowodowym mającym podstawowe znaczenie w zakresie oceny dowodów miały mieć dowody dostarczone wyjaśnieniami a następnie (po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 1 lipca 2004r. w sprawie IIK 404/04) zeznaniami przez T. K.. Tego świadka określono w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jako kluczowe dla oskarżyciela źródło dowodowe na którego środkach dowodowych zasadniczo oparte zostały zarzuty aktu oskarżenia. Śledząc treść środków dowodowych dostarczonych przez T. K., zgodzić się należy z wyrażoną przez ten sąd tezę, iż bez wątplenia środki dowodowe przez niego dostarczone miały nie tylko dla oskarżyciela ale generalnie w tej sprawie miały istotne znaczenie. W znakomitej większości o podjętych przez oskarżonych zachowaniach, mających realizować znamiona wskazanych aktem oskarżenia przestępstw można było uzyskać wiedzę dzięki relacji T. K.. W części wstępnej uwag zaprezentowanych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, sąd meriti wyraził przekonanie, że z powodu upływu czasu mogło „bardzo łatwo dojść w wyjaśnieniach oskarżonych, zeznaniach świadków do zwykłej pomyłki albo celowego i łatwego zafalszowania, czy wreszcie podania się sugestiom w postępowaniu przygotowawczym” (vide, k.7109). Tą tezę (natury ogólnej) ten sąd w uzasadnieniu, kilka wersów niżej doprecyzował podkreślając, że świadkowie (skazani w w/w sprawie Sądu Rejonowego w Gdyni) wskazywali, iż łamano wobec nich swobodę wypowiedzi poprzez sugestie i obietnice wcześniejszego opuszczenia aresztu. Przede wszystkim, zdaniem tego sądu T. K. wskazywał, że ustalał z przesłuchującymi go wersję wydarzeń a relacjonując zgodnie z ustalonym harmonogramem czerpał z tego korzyści. Samo takie stwierdzenie tego sądu nie dokumentuje jeszcze, że sąd ten nabrał wątpliwości co do zapewnienia T. K. swobody wypowiedzi podczas dostarczania środków dowodowych. Bardziej precyzyjnie takie stanowisko wyraził natomiast w uzasadnieniu, w jego części uniewinniającej gdzie podając powody dla których uniewinnił oskarżonych wskazał, że „przesądziła o tym niekonsekwentna postawa świadka T. K., który albo w postępowaniu sądowym zupełnie przeczył, by sytuacje z zarzutów miały miejsce, albo wskazywał, że składał w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia w okolicznościach budzących wątpliwości co do zachowania przez organy ścigania wyrażonej w art171§1 k.p.k. zasady swobodnej wypowiedzi a także podkreślał, że czerpał korzyści z odpowiednio składanych przez siebie wyjaśnień”.

Takie stanowisko powinno przede wszystkim skłonić ten sąd do zastanowienia czy w ogóle wyjaśnienia i zeznania złożone przez świadka w postępowaniu do czasu złożenia przez niego zeznań przed sądem meriti mogą stanowić dowód. Należy bowiem wskazać, że świadek po odczytaniu mu uprzednio złożonych środków dowodowych określił, że pracownicy (...) nie tylko przygotowywali mu do złożenia zeznań odpowiednie dokumenty i materiały (vide, k.5615v) a na ich podstawie niezależnie od obawy dalszego stosowania do niego tymczasowego aresztowania, na co mu wskazywano w przypadku gdyby nie złożył wyjaśnień zgodnie z oczekiwaną przez nich treścią, to jeszcze potwierdzał wersje (których nie znał) wymyślone przez tych funkcjonariuszy. Na przykładzie oskarżonego J. K. (1), T. K. wskazał, że ci funkcjonariusze policji nakłaniali go do podania informacji nieprawdziwych (vide, k.5618v, k. 5630v). Odnośnie oskarżonych S. R. i J. K. (1), co w rzeczywistości nie miało mieć miejsca miał powiedzieć, że był obserwatorem jak przekazywali pieniądze (k.5633v). Te i dalsze stwierdzenia użyte przez świadka w zeznaniach z dnia 16 grudnia 2009 r. oraz z dnia 2 marca 2010 r. wskazują wprost, że składając wyjaśnienia na k.686-691, 736-744, 747-750, 761-762, 848-852, 867-871 był pozbawiony swobody wypowiedzi, czego przyczyną była zastosowana przez tych funkcjonariuszy groźba bezprawna. Zasugerowane mu zostały także wyjaśnienia co do osoby T. J., J. K. (2), A. H.. Przypomnieć jedynie można, że świadek w zeznaniach złożonych przed Sądem Rejonowym w Gdyni nie ujawnił wyłączenia swobody wypowiedzi. W toku rozprawy przed sądem meriti ujawnił natomiast, że powodem tego była dobra współpraca z przewodniczącą rozprawy (k. 3651).

To nawet jego stanowisko nie zmienia faktu, że nie można nie zauważać i co więcej pomijać jego w/w stanowiska odnośnie wpływu funkcjonariuszy (...) na swobodę jego wypowiedzi.

Uznając ten fakt za powód do szczególnie wnikliwej oceny złożonych przez niego wyjaśnień i zeznań dał sąd meriti dowód do tego, że nie był w stanie wykluczyć takiej ewentualności. Samo potwierdzenie przez ten sąd istnienia na ten temat wątpliwości stworzyło sytuację, która nie pozwala Sądowi odwoławczemu stwierdzić czy mogą być uznane za dowód te ze złożonych przez niego wyjaśnień, co do których T. K. utrzymuje, że zostały złożone za namową albo pod presją funkcjonariuszy (...), przy oddziaływaniu przez nich na jego świadomość w taki sposób, że nie spełnienie ich oczekiwań może spowodować dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania. Ta problematyka zdominowała zapatrywania Sądu odwoławczego. Jednoznaczne zadecydowanie o tym w jakich warunkach świadek dostarczył środki dowodowe przekłada się bowiem na to czy w ogóle będą mogły zostać uznane za dowód w sprawie. Można stwierdzić, że treść art. 171 § 7 k.p.k. nie powinna rodzić trudności interpretacyjnych. Na potrzeby rozpoznawanej sprawy można stwierdzić, że w sposób dostateczny wyjaśniają te znamiona rozważania zaprezentowane w wyrokach: Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie III KK 302/09 oraz Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2012r. w sprawie II AKa 91/12. Odsyła zatem Sąd odwoławczy tak sąd rozpoznający sprawę ponownie jak i strony procesowe do lektury rozważań zaprezentowanych w szczególności przez te sądy w uzasadnieniach do wyroków.

Obecnie natomiast zdaniem Sądu odwoławczego należy skupić uwagę na zagadnieniu właściwego rozumienia przez sądy orzekające sposobu procedowania w przypadku zgłoszenia, że dowód w sprawie został pozyskany w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Sposób ten wiąże się z zagadnieniem kolejności prowadzenia przez sąd orzekający oceny materiału dowodowego. Skoro treść art. 171 § 7 k.p.k. nie wymaga dla jej odkodowania zastosowania reguł interpretacyjnych, to zdaje się nie budzić wątpliwości, że w pierwszej kolejności należy prowadzić ocenę czy w ogóle wyjaśnienia, zeznania oraz oświadczenia mogą stanowić dowód a dalej czy mogą być przyjęte do podstawy wyroku, skoro ustawodawca stanowczo stwierdza, że nie mogą stanowić dowodu wyżej opisane relacje gdy zostały złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi albo uzyskane wbrew zakazom wymienionym w §5 (do art.171 k.p.k.). To zagadnienie nie powinno stwarzać żadnych kontrowersji, gdyż w takiej sytuacji wystarczy stwierdzić, że w/w relacje nie są dowodem, tzn. istnieją jako rzeczywiste relacje, nie są jednak dowodami leżącymi u podstaw wyroku. Oznacza to, że nie mogą one być w żadnym trybie ujawnione - odczytane, zaliczone do materiału dowodowego bez odczytywania (SN I KR 12/78, OSPiKA 1979, z. 7-8, poz. 142), nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięcia w sprawie ani też przedmiotu rozważań sądu w uzasadnieniu, także tym pisemnym, poza dokonaniem ustalenia i oceny, że wypowiedzi te zostały uzyskane w warunkach określonych w art. 171 § 7 (SN II KR 243/74, PiP 1978, z. 8-9, s. 168)

Taka kategoryczność w określaniu wartości dowodowej tak pozyskanych relacji, uznanie ich na gruncie postępowania dowodowego za non existens powoduje, że pozbawione jest celowości prowadzenie oceny wiarygodności albo braku wiarygodności relacji skoro nie mogą stanowić dowodu (vide, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2003 r. III KKN 315/01).

W rozpoznawanej sprawie należało więc w pierwszym rzędzie usunąć tę wątpliwość i rozstrzygnąć czy wyjaśnienia złożone przez T. K. mogą stanowić dowód. Za słuszne w związku z tym uznać należy uchybienie zaprezentowane w apelacji prokuratora w którym jej autor wskazuje, że żadne z ustaleń poczynionych przez sąd meriti – w toku rozprawy – na to nie wskazuje (str.5 apelacji). Chociaż dla autora apelacji to uchybienie miało inne znaczenie - brak powodów do uznania za wiarygodne zeznań złożonych przez świadka T. K. to przy stanowisku zaprezentowanym przez sąd meriti niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków – funkcjonariuszy policji, którzy sporządzali protokoły przesłuchania go, jak i ci na których w złożonych na rozprawie zeznaniach wskazał T. K.. Zaniechanie powyższego przez sąd meriti jest równoznaczne z obrazą prawa procesowego- zasady swobodnej oceny dowodów (art.7 k.p.k.), która to obraza miała zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Usunięcie tej wątpliwości ma w rozpoznawanej sprawie podstawowe znaczenie gdyż przesądzi albo o możliwości albo też braku możliwości uznania za dowód w/w środków dowodowych dostarczonych przez T. K.. Rozstrzygnięcie o powyższym i zajęcie przez sąd orzekający na tej płaszczyźnie jednoznacznego stanowiska stworzy dopiero temu sądowi możliwość oceny wiarygodności tych środków dowodowych. Dopiero zajęcie tego stanowiska umożliwi i będzie uprawniało sąd odwoławczy do zajęcia stanowiska na temat poprawności wniosków wyprowadzonych przez sąd meriti z oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Powyższe uwagi wskazują, że dyskusja na drugiej z umownie nazwanych płaszczyzn, na której zadecydować mógłby Sąd odwoławczy o zasadności albo braku zasadności zarzutów apelacji może się rozpocząć z chwilą przesądzenia czy relacje T. K. będzie można uznać za dowód.

To mając na uwadze rozstrzygnięto jak w wyroku, uchylając zaskarżony wyrok odnośnie rozstrzygnięć na które wskazano w części dyspozytywnej. Rozpoznając sprawę ponownie Sąd I instancji może skorzystać z uprawnień, które prezentuje art. 442 § 2 zdanie in fine k.p.k., natomiast za niezbędne uznaje Sąd odwoławczy wykonanie przedstawionego w niniejszym uzasadnieniu zalecenia.